

ש ע ר ש ע ר המזרח הרביעי

היות ע"כ יתרון האור על החשך ניכר בהיות הבקר אור והאנשים שלחו פיהם בקול רנה ותודה כהאיר המזרח מעטיר עטרה לראש צדיק חי עולמים בקיש וברכותי וע"כ מן השם הוא זה בקוראי שמו שער המזרח לסיבה המבוארת ובוה השער יבואר ק"ש וברכותיה. והיחוד בכוונותיה. ודקדוקי המלות של כל הקיש עריכותי, ואת זה לעומת זה כל תיבה שקולטתו המעוות במבטותי אשר לא שם לבו בשמירה מעולה בהירותי, ובוה השער נכלל ג"כ כוונת אישיר וגודל מעלותיה.

פרק ראשון

הנה גודל מעלת אישיר ידועה מגמרא הקדושה בפרק כל כתבי כל העונה אישיר בכל כחו קורעין לו גז"ר של שבעים שנה. אריי אפיי יש בו שמיץ ע"ג מוחצין לו כו' ולגודל שבחו אוסרים אותו כלשון תרגום בכרי שלא יתקנאו בנו המלאכים שאנו משבחים שבח נאה כזה, וז"ל הוהיק פ' תרומה דקכ"ט ע"ב ת"ח קדושתא דא (ר"ל דאישיר) לאו איהו כשאר קדושתא דאנן משלשין אבל קדושתא דא איהו סלקא בכל סטריין לעילא ותתא ובכל סטרי מהימנותא ותכרא מנעולין וגושפנקן דפרולא וקליפין בישין לאסתלקי יקרא דקב"ה על כלא ואנן בעינן למיטר לה בלישנא דסטרא אחרא ולאחבא בחילא תקיף אמן יהא שמי' רכא מדרך פגין דיתבר חילא דסטרא אחרא ויסתלק קב"ה ביקרי' על כלא, וכד אחבר בקדושתא דא חילא דסטרא אחרא קב"ה אסתלק ביקרי' ואדכר לבנוי ואדכר לשמי'. ובגין דקב"ה אסתלק ביקרי' בקדושתא דא לאו איהו אלא בעשרה ובלישנא דא על כרחי' דסי' אחכפי' ואחכבר חילי' ואסתלק יקרא דקב"ה ותבר מנעולין וגושפנקין ושלשלאן תקיפן וקליפין בישין ואדכר קב"ה לשמי' ולבנוי, זכאין אנון עמא קדישא דקב"ה יהיב לון אורייתא קדישא למזכי בה לעלמא דאתי, עכ"ל, ומאמר זה הובא ג"כ בכ"י בטור א"ח סי' נ"ו, ובפ' פנחס דף ר"כ ע"א ז"ל פתח ואמר משמי' דר' פנחס כל אשר תמצא ירך לעשות בכחך עשה וגו' כו' ע"ד תנינן כל העונה אישיר מדרך כלל כחו דא איהו כחו ודאי אצטרך לאתערא כל שייפוי בחילא תקיף בגין דבאתערותא תקיף דאתקף אתער ההוא כח קדישא עלאה ואסתלק גו קודשא ואחבר חילא ותוקפא דסי' וע"ד בכחך אצטרך למעבד רעותא דמארך, עכ"ל בקיצור.

אחיי ורעי ממאמרים אלו יכול אדם להתכונן איך ראוי לכיון בענית אישיר ואיך ישתדל האדם בתמידות לענות אותו כי בענייה זו משבר כל הקליפות וסטרא אחרא ומשפילים עד לעפר, וכבודו של יוצרנו ובוראנו ית"ש ויתעלה נהגדל ונתקדש ונתעלה בכל העולמות וזוכר אז לשכינה הקדושה לבנוי לגואלם כדאי' בפ"ק דברכות בשעה שישאר נכנסין לבתי כנסיות ולכי מדרשות ועונים אישיר בכל כחו הקב"ה מנענע

בראשו ואומר כו'. ולשון בכל כחו הנאמר בנמרא הקדושה בודאי כולל ב' פרושים פ' רש"י בכל כחו כוונתו, גם פ' הפסיקתא שמביא התוספת שכלל כחו משמע בכל כחו ממש. וכן מפורש בזה"ק הנ"ל ולאחבא בחילא תקיף (פ' בכח גדול) גם בזהר פנחס הנ"ל ז"ל ודאי אצטרך לאתקרא כל שייפוי בחילא תקיף (פ' שצריך האדם לעורר כל אבריו בכח גדול בעניית איש"ר). ומכאן טודעה רבה להוראותו בקדושת איש"ר שבודאי צריך האדם שיתעורר כל אבריו וחושיו ומחשבותיו ויענה בקול גדול. ואתה אנוש כערכי אאלף כינה להבין ולהשכיל גודל פעולת איש"ר והוא להיות ידוע בעוה"ר נתמעט כביכול כבוד יוצרנו ובוראנו ית"ש ויתעלה, ראו עתה כי עונותינו הטו כל אלה וחטאותינו מנעו הטוב ממנו ואנחנו הגרם בנזקין כי בעונות שאנו עושין מתגברים כח הקליפות וחוטפים כל השפע הנמשך לנו מעולמות העליונים ובודאי ראוי למי שנגע יראה ה' בלבו ישב בדר ויבכה שעה אחת בכל יום ויפול מלא קומתו ארצה ויתן בעפר פיהו ובכי הרבה ככה עד שלא ישאר בו כמעט כח לבכות עוד ולעוקק את פני המלך ה' צבאות על חילול שמו הגדול והנורא וביחוד בשעה שאומר תפלות ותחנונים המדברים מעין זה וביחוד במזמורים של תקון חצות. ואף מי שאין ביכולת טבעו להיות זולף דמעות ע"פ יתאונן בתאני' ואני' במענה, כתנן ובנות יענה, ויהי לבו דוח עליו בצער גדול ואנינות ע"ז אוי לנו ואוי לנפשנו כי בעונותינו נחלל ג"כ שמו הגדול והנורא ית' ויתעלה והצער הגדול שפגיע להשכינה הקדושה כביכול ע"ז. אך זה ידוע שכלל התפלות שאנחנו מתפללים להבורא ית' ובכל השבחים שאנחנו משבחים אותו ית"ש ויתעלה בזה אנו משבחים ומשפילים כח הקליפות סאד ומאד ונתגדל ונתקדש כבודו של הבורא ית' בכל העולמות עליונים ותחתונים וכפרט בתפלה מיוחדת זו של איש"ר אנו מתפללים ומשבחים ומפארים אותו ית"ש בשבחים גדולים ונפלאים ולכן נתקנו בלשון תרגום מפני המלאכים שלא יתקנאו בנו שאנו משבחים שבה גדול ונאה כזה ויקטרגו עלינו ע"כ אומרים בלשון תרגום שאין המלאכים מבינים אותן כנ"ל. ולפי שעיקר החיקון של השבח הזה הוא שעל ידה יתגדל ויתקדש שמו הגדול מכל העולמות כמבואר לעיל בזה"ק הנ"ל אבל קדושתא דא כו' תברא מעולין וגושפנקין דפרזא וקליפין בישין לאסתלקא יקרי' דקביה על כלא כו'. לכן איתא בכחבי הארז"ל שבעניות איש"ר יקבל אדם על עצמו מסירת נפש כי על ידי עבודה זו של מסירת נפש במחשבה יתגדל ויתקדש שמו הגדול בכל העולמות יותר ויותר כנ"ל שער הא', לכן האדם הגורם בעניית השבח הזה כ"כ כבוד וגדולה להבורא ית"ש בכל העולמות כנ"ל הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו גדול מאד וז"ל זה"ק פ' בראשית דף ל"ח ע"ב היכלא תניינא היכלא דא קיימי לגו מהאי היכלא קדמאא כו' כגו האי היכלא אית נהירו חד כל"ל מכל גוונין ואיהו נהיר מעילא לתתא. בהאי היכלא קיימין אנון דסבלי יסורין ומרעין כהאי עלמא בגין לאתתקנא והוו טודן ומשבחין לאמריהון כל יומא ולא הוי מבטלין צלותיהו לעלמין. לגו מהאי היכלא קיימין כל אנון דמקדשין בכל חילא שמא דמריהון ואתיבו איש"ר מברך בכל חילא. ואלון אינון קיימין לגו כגו האי היכלא וההוא נהורא דכל"ל בכל גוונין נהיר להון כו' ועילא מנהון משיח דאיהו אעיל וקאים בנייהו ונחים לון כו' עכ"ל ומוכה בלשון הזה"ק שכתב ועילא מנהון משיח דאיהו אעיל וקאים בנייהו ונחים לון שהי' להם צער ואנינות גדול בענייתם לכן משיח מנחם אותם. לכן יזהר האדם מאוד כזה שיכניס בלבו אנינות וצער גדול בעניית איש"ר ויחשוב עד מתי יהי שמך הגדול מחולל ואחר שיסיים תבות יתברך

יקבל עליו מסירת נפש כניל ואחיו יסיים עד דאמירן בעלמא ויענה אמן אחר סיום הש"ץ כשיאמר ואמרו אמן וראוי להתכונן שהזיהים בפ' תרומה הניל קורא לעניו זו של אישיר קדושה בהיות כי בעניו זו מקדשים שמו הגדול בכל העולמות לכן יזהר האדם מאוד לענות קדושה העצומה זו בכוונה עצומה מאד ובכל עוצם כחו. ודי בהערה זו. ומכלל מאמרי הזה"ק הניל מגדל מעלת אישיר יקנה כינה איך שיוזהר האדם מאד להתפלל בתמידות עם הצבור ולא יתפלל ביחידות ככתבו כלל בשום אופן אם לא אונס גדול של חולי חיו כי יאבד טובות הרכה של עניית אישיר כמה פעמים בבהיכ עם הצבור. וגם טונע טוב מעליו בהיות לא ידו לעשות טובה ע"י ענייתו לרשעים כגיהנם וימנע מרשעים אורם כזה. וז"ל הזה"ק פי' נח ד' מיב ע"א בתוספתא מאן אנון דחמאן ולא חמאן אמימין אודנין סתורין עיינין לא חמאן ולא שמעין לא ידעין בסוכלתא כו' לא אכתבו בספרא דוכרניא אתמחון מספרא דחיי כד"א ימחו מספר חיים ועם צדיקים אל יכתבו. וי' לון כד יפקין מהאי עלמא ווי' לון מאן יתבע לון כד יתמסרון בידא דדומה ויחיקדון בגורא דדליק ולא יפקון מנין כו'. בזמנא דישראל אחיבו בקול רם אישיר מברך קביה אתמלי רחמין וחיים על כלל זרמיו למלאכא דממנה על תרעא דגיהנם כו' ואתיבו תננא לאחודייהו ורווחין לון שעתא ופלגות שעתא ולבחר תייבין לאשייהו וכן תלת זמנין ביומא ובכל זמנין דאמרי ישראל אמן יהא שמי' רבא מברך וכו' אנון רווחין לון. זכאין אנון צדיקיא דאורחיהו מנהן בההוא עלמא לכל סטורין כד"א ואורח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום עכ"ל ודי הערה בזה.

הנה פי' המלות של קדושה זו רובם ככולם בנקל להבינו אך לתועלת אנשים כערכי אעתיק לפניך פי' אבודרהם והמור באינהו מלות הקשים הבנתם בהשקפ' ראשוני. וימליך מלכותי' כלום שיראה מלכותו עלינו. האבודרהם. לעילא מן כל ברכת' ושירת' תושבחת'. כלומר למעלה מכל שירת' ושבתות שהארם מהלך ומשכח למלך בשר ודם יהי' שכחיו של הקב"ה. נחמת' כלומר יתנחם בנחמות ציון יותר משאר נחמות של בני אדם עכ"ל האבודרהם. וכמור א"ח סי' נ"ו כתב וז"ל ותקנו לומר ונחמתא משום מאי דכתובנא שהקב"ה כביכול מחאונן על גלותינו ע"כ אנו מתפללים שינחם בקרוב וימחר לגאלינו עכ"ל המור. דאמירן בעלמא ז"ל אבודרהם. כלומר האמורות בעולם לבני אדם לשכחם בהם. עכ"ל וכתב עוד וז"ל כתב רב נחשון גאון שיש בקדיש ד' כריעו' של חובה ואחת של רשות. יתגדל ויתקדש כורע. בעגל' ובזמן קריב כורע. יתברך וישתבח כורע. שמי' דקודשא בריך הוא כורע. אבל בעושה שלום כריעה של רשות היא. וכן כתב רבינו סערי. עכ"ל. עוד ז"ל שם פי' הפורם על שמע. המבר' ברכות שמע כי ע"פ הוא יברך את הזבח תרגו' ירושלמי ארי הוא מפרם על נכסתא עכ"ל אבודרהם.

ואחר שאמר השי"צ ברכו את ה' המבורך יענה ברוך ה' המבורך לעולם ועד בשמחה רבא ועצומה עד מאד כי הוא שכה גדול ועצום מאד כמבואר בכתבי הארז"ל וז"ל זה"ח ד' ע' ע"ב הלון אחרא דבסטור צפון ב"י קיימן כו' ותמן אית חד היכלא מרקמא בכמה גזונין בכמה ציורין ובי' קיימין כל אנון דמקדשין שמא דמריהון באמירה בכל יומי' דמברכין ל' ואמירן ברוך ה' המבורך לעולם ועד ומקדשין ל' לבתר בקדושה משולשת כו' והחון אומר ברכו את ה' והוא אומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד וכיון דמברך למארי' מתמן שרותא דצלוחא לצלאה ועל דא שריאן קדושאן זכאין אנון דמברכי (פ' עניית ברוך ה' כו') ומקדשי (פי עניית הקדושה) למאריהון בכל יומא

ברעותא דלכא בההיא שעתא אוליפנא דלית רשו לצלאה צלותא בעשרה עד דמכרכין
 לקביה בשרותא דכולא (פי' עניית ברוך ה' כו') וכיון דמכרכין ל' צלו צלותיהון. עכ"ל
 בקצור ודי בהערה זו.

פרק שני

ברכות יוצר אור וממנה ואילך ראוי להתפלל בהתלהבות יותר עצומה כי קיש
 וברכות' הם תקונים בעולמות יותר עליונים מתקוני הזמירות כמבואר בכתבי הארי ז"ל.
 ואעתיק ההיכל' דיוצר מזה"ק בכדי להלהיב לב האדם אל גודל כונתם וז"ל פ' פקודי
 ד' ר"ם ע"ב זכאין אנון דידעין לסדרא יהודא דמאריהון כדקא יאות ולמיהך באורח
 קשום בנין דלא ישעון כרזא דמהימנותא ת"ח בהיכלין אית רזא עילאה גו מהימנותא
 כו' בשבעה היכלין אלון שלימו דלעילא כד אשתלים דא כדא ואעלו צלותין ובעותין
 דמאן דידע לסדרא לון לאתקנא לון לעילא כו'.

היכלא קדמאה יוצר אור ובורא חשך נהירו דאכן טבא כו' מה רבו מעשיך ה'
 כולם בתכמה עשית כלהו אופנים וגלגלים מלאה הארץ קנינך וגו' המלך המרום שמא
 קדישא יאהודניהי כללא דשמא שלים בתרין שמהן ודא הוא מליך באוירא ומתנשא
 מימות עולם. היכלא תנינא אל ברוך גדול דעה אורפניאל רזין דכליל אתון זעירין
 דאלפא ביתא הכא אנון דקאמרי קדוש וברוך והכא איהו. קדושה וברוך כבוד ה'
 ממקומו. היכלא תליתאה לאל ברוך נעימות יתנו. היכלא רביעאה המחדש בטובו בכל
 יום תמיד מעשה בראשית בנין דהכא מתגלגלין נהורין ודינין דעלמא מאן דאיהו לחיים
 מתחדש כמסקדמין לאתקיימא בעלמא בנהורא דימינא דאקרי אל. היכלא חמישאה היכלא
 דא דאקרי אהבת עולם (ובנוסח אשכנזים אהבה רבה) ודא איהו משיכאן דרחימות'
 דהיכלא דאקרי אהבת עולם אהבתנו ה' אלהינו בא"י הבורח בעמו ישראל באהבה.
 היכלא שתיתאה אמת ויציב ונכון וקיים ובעינן דלא לאפסקא בין היכלין אלון לאלון
 דהא במשיכו דצלותא ורעותא מתחברן כחדא ואתקשרן אלון באלין כרזא דשמהן קדישין
 דשליטין בכל חד וחד. היכלא שביעאה רזא דרוין בלחישו ולא אשתמע (פי' תפלת י"ח)
 אלא הכא איהו רעותא כו' עכ"ל. ומכאן ואילך מפרש והולך תפלת י"ח ע"פ הסוד.
 ממאמר זה יתבונן האדם גודל התקון של ברכת קיש בעולמות העליונים וצורך הכוונה
 בהם שכתב הזה"ק הנ"ל דהא במשיכו דצלותא ורעותא (פי' כונת הלב) מתחברן כחדא
 כו'. ודי בהערה זו.

הנה פי' המלות של ברכה זו נקל הבנתו אך יאמר האדם התיבות בסתון אזי
 יתלהב לכו מסיילא אל אהבת הבורא ית"ש ויתעלה בשבח גדול כזה.

כשיאמר תיבת יוצר אור ראוי שיפתח עיניו ויכוין במחשבתו בשמחה עצומה
 גבורות ה' במאורי אור שברא וע"ל בברכת פוקח עורים. וכשיאמר ובורא חשך ראוי
 שיסגיר עיניו ויחשוב גבורת ה' של כריאת החשך, ובתיבות ובורא את הכל יכוין
 במחשבתו בשמחה עצומה כזה הלשון אתה הבורא כל העולמות עליונים ותחתונים
 וישמח שמחה עצומה כגודל אלהותו ית"ש ויתעלה זכרו לעד. וזולת כוונת הארי ז"ל
 ראוי ג"כ לאדם לכוין כל כוונות אלו הפשמיות, ובשעה שאומר יוצר אור ימשמש
 בתפילין דיד וכבורא חשך ימשמש בתפילין של ראש הארוז"ל, וכך כתבתי לעיל הכוונה
 בעת משמוש התפילין ויזהר האדם בה בתיבות ומטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה
 בראשית יחשוב האדם במחשבתו כמה פעמים גבורות ה' גבוהה בשמחה עצומה ע"ז שלא

ישתנה תפקידם של השמש וירח גם כסוכב הליכתם בגלגל כמיש ויעמידם לעד לעולם חק נתן ולא יעבור גבורות ה' בזה. גם בפסוק מה רבו מעשיך ה' כולם כחכמה עשית יחשוב כמחשבתו החכמה הנפלאה שבכל הברואים דרך כלל ויחשוב בזה גבורות ה' כמה פעמים בשמחה עצומה. וכתיבות המלך המרומם לבדו מאז המשוכה והמפואר כו' ישמח שמחה עצומה בגודל מלכותו יתיש ויתעלה.

אל ברוך גדול דעה שנתקן על סדר אי"ב הובא בזה"ק גודל מעלתה ותקונה בעולמות העליונים ויזהר האדם לאומנם במתון ובכוונה עצומה ואעתיק מאבודרה"ם פי' על כמה תבות. וז"ל גדול דעה על שם גדול העצה. טוב ע"ש וירא אלהים כי טוב ועל שם הודו לה' כי טוב. יצר כבוד לשמו ע"ש כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו כלומר שהוא מתכבד עם בריותיו שיצר וכאלו יצר הכבוד לשמו. מאורות נתן סביבות עוזו על שם ונהורא עמי' שרי'. פנות צבאיו קדושים כלומר שרי צבאיו שנקרא קדושים ופי' פנות שרים מלשון גשו הלום כל פנות העם. על שבת מעשה ידיך על שם כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך והוא חוזר על מה שלמעלה היסנו כלומר שהוא מבורך בשמים ובארץ על כל שבת מעשה ידיו שעשה למעלה ולמטה. בורא קדושים אלו המלאכי' עכ"ל האבודרה"ם. ועל תיבות יוצר משרתים ואשר משרתיו איתא בטור סי' מי"ז ז"ל יוצר משרתים אותם המתחדשים בכל יום ואשר משרתיו מעולם כגון סיכאל וגבריאל כולם עומדין לפניו כו' עכ"ל הטור.

לא ברוך נעיונות יתנו כו' כל התוארים מתכות כי הוא לבדו כו' אפי' תיבת הו"א נתקנו על סדר מדות וספירות העליונים הקדושים ויזהר האדם מאוד לאומרה במתון ובכוונה עצומה ואם ה' לאדם איזה חולי בבני ביתו ונתרפא ראוי שיתן בלבו שבת והודאה להבורא ית' על רפואתו כשאומר בורא רפואות. בתיבות נורא תהלות יזהר לכוין היטיב כמיש למע"ל בשירת הים. ובתיבות ארון הנפלאות יכוין ג"כ הכוונה שביארתי בישתבח. ובתיבות המחדש בטובו בכל יום כו' יחשוב הכוונה ממש מ"ש בתהלת הברכה בתיבות וכתובו מחדש בכל יום. גם בתיבות כאמור לעושת אורים גדולים כל"ח וביחוד בחתימת הברכה כא"י יוצר המאורות יחשוב בשמחה עצומה כמה פעמים גבורות ה' בזה היצירה של המאורות. ובענית אמן של ברכה זו יכוין ג"כ כוונה זו ממש של חתימת הברכה בשמחה עצומה.

פרק שלישי

אהבה רבה אחתנו אעתיק לשון מהרח"ו בשער הקדושה בענין מ"ע דאורייתא שמכאן שם והוא מוזהר פי' ויקהל ד' ר"א ע"א אך בזהר מאריך ולשונו מקצר וז"ל ליראה את ה' בקרבנות השחר ובזמירות. לאהבה את ה' בכרכת אהבה עולם (כנוסח האשכנזים אהבה רבה) ובפסוק ואהבת את ה' אלהיך. לברכו בישתבח וביוצר המאורות ובכל ז' ברכות של ק"ש בכוקר ובערב. לקדש את שמו ית' במסירת נפשו במחשבה בפסוק שמע ישראל ה' אחד. לקדש את שמו בנקדישך (פי' בקדושה בנקדש את שמך בעולם כו') למסור נפשו במחשבה עכ"ל מהרח"ו ז"ל. ואסביר לאנוש ערכי מ"ש הזה"ק שמ"ע של יראת השם הוא בזמירות ומ"ע של אהבת השם הוא בכרכת אהבה רבה לכאורה הסביר להיפך שפסקי דומרה צריך האדם לומר בשמחה עצומה מאוד כשמו כן הוא פסקי דומרה ובוודאי השמחה והחדוה כא מחמת אהבת וברכת אהבת רבה היא תפלה נוראה ושייך בה יראת השם, אך האמת יורה דרכו ע"פ שכל פשוט זהו זה

בהיות כי מה שמזמרים לפני המלך שבחיו ותהלותיו לפעמים יצויר כזה שהוא מפאת גדול יראת המלכות אף שבלבו אין אהבתו שלימה כ"כ אך תהי' יראתו על פניו ע"כ הוא בא אל שולחן המלך לומר לפניו תהלותיו ושבחיו ובודאי מי שאינו חושש כ"כ ליראתו אינו בא לומר עם אותם המזמרים לפניו תהלותיו מחמת גדול יראתם אותו כי הולך הוא אחרי תאוותיו באותו שעה בהיות שאינו חושש ליראתו כ"כ. ולא כן האיש אשר יחשב לו ענין עבדות המלך לזכייה גדולה וע"כ הוא בא אל המלך ויפל לפניו רגליו ויבך ויתחנן לו להעביר אליו השקפת חכמתו הגדולה לטובה לקרבו אל עבודתו ובתחבולות יעשה לו הסצאה בעצה נכונה איזה הדרך ישכון אור איך לירא מפניו יראה אמיתית ואיך לאהוב אותי אהבה עצומה ואיך יוכל להזהר במצות המלך לקיימם נכרים דברי אמת כי בקשת תחנתו זו בא מפאת גדול אהבת המלכות וגדול תשוקתו לעבודתו ולעשות לו נחת רוח בתמידות ומגדול הבקשה והתחנה והכבי' שאנו רואים שנפשו בשאלתו ופלגי מים תרד עיניו כבואו לפני המלך שימצא תחבולה על כל הנ"ל מזה ניכר אמיתת הדברים גדול תשוקת אהבתו אל המלך, משא"כ באדם שאינו נותן דעתו כ"כ אל גדול הבקשה מלפני המלך אל כל הנ"ל ודבר זה א"צ ראוי כי חוש השכל תעיר ע"ז. הנה כמו כן על דרך זה ישכון אור של קיום מ"ע של אהבת השם ית' ויתע' שנוכר בחורתינו הקדושה כמה פעמים תקנו לנו אנשי כה"ג ברכה זו של אהבה רבה לומר בכל יום להראות בזה גדול אהבת האדם אל המקום ב"ה יתעלה ויתרום וזכרו לעד שמבקש ומתחנן לפני ית"ש שימצא לו תחבולות לעבודתו וליראתו ולאהבתו בנוסח אבינו מלכנו בעבור אבותינו כו' כן תחננו ותלמדנו כו' המרחם רחם עלינו ותן בלבנו להבין ולהשכיל לשמוע וללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים כו' והאר עינינו כחורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבבינו לאהבה וליראה כו' כדי לקיים בזה מ"ע של יוצרנו ובוראנו שצונו בתורתו הקדושה לאהוב את השם יתעלה ויתרום וזכרו לעד אמן. ודי בזה למבין. לכן בהתחלת הברכה כשאומר האדם אהבה רבה אהבתנו ה' אלהינו צריך להכניס בלבו אהבה רבה ועצומה להבורא ית"ש ויתעלה מאחר שמודעת זאת שחביבין ישראל לפני המקום וחבה יתירה הוא שנודעת להם האהבה רבה שאהב אותנו ה' אלהינו ית"ש לכן את זה לעומת זה צריך האדם ג"כ בהוציאו הדברים האלה מפיו להראות בלבו עוצם אהבתו אל הבורא ית"ש ויתעלה ויזהר מאוד בזה כי הוא מ"ע דאורייתא כנ"ל. ואחר זה מתוך תשוקת אהבת הבורא שבוטר בלבו יתפלל מלפניו בנוסח הברכה שיתן לו לב להבין ולהשכיל וללמוד וללמד לשמור ולעשות וליחד לבבו לאהבה וליראה אותו ית"ש. וכוננתו יהי' בכל נוסח הברכה שיוכל בתמידות לעשות לו ית"ש נחת רוח וביחוד בחתימת הברכה כא"י הבורא בעמו ישראל באהבה יזהר האדם מאוד בקיום מ"ע זו של אהבת השם דהיינו שיכניס בלבו אהבה עזה ועצומה בכל עוצם כחו אל הבורא ית"ש ויתעלה כפי גדול אהבת הבורא ית' אלינו כמו שאומר הבורא בעמו ישראל באהבה. כן החיוב עלינו להכניס בלבנו גדול אהבת יוצרנו ובוראנו ית"ש ויתעלה, וז"ל בתקונים תיקון א' דף י"ח ע"א כי עזה כמות אהבה תקיפא איהי אפרשותא דקביה ושכינתא מישראל כפרישא דרוחא ונפשא מגופא ותו כי עזה כמות אהבה כד ישראל מיחדין שמא דקביה כרחימי' ואמרי הבורא בעמו ישראל באהבה עכ"ל התקוני. לכן יזהר האדם מאוד כשיסיים הבורא בעמו ישראל באהבה ליתן בלבו ובמשחבתו שבח והודאה עצומה כשמחה רבה עד מאוד להבורא יתברך שמו על

שוֹכֵחַ אוֹתוֹ גַּם לִהְיוֹת בְּחֶלְקוֹ וּגְדֻלּוֹ הַקָּדוֹשׁ כַּעֲמוֹ הַיִּשְׂרָאֵלִים הַקְּדוּשִׁים וַיִּכְנִים שִׂמְחָה עֲצוּמָה בְּלִבּוֹ עַד מֵאֵד בְּאַלְהוּתוֹ יִחַשׁ וַיַּחֲעֲלֶה זְכוּרוֹ לְעַד אָמֵן. וְדִי בְּהַעֲרָה זֹאת.

פרק רביעי

הנה קודם שאבוא לבאר ביאור הק"ש אעתיק כמה מאמרים מזה"ק בקצור נמרץ המבארים גודל מעלת ק"ש וגודל החיוב ליהודי היחוד בפסוק שמע בכרי להלהיב לבב אנוש כערכי בקריאתה. וז"ל בפ' ויחי ד' רמ"ב ע"א הכי אוליפנא בשעתא דנשמתא נחתה לעלמא כנסת ישראל עלת עליה בקיומא דאומאה דיהוי למלכא ויודע ליי רחימותא דיליה לגבי בנין לאתפייסא בהדי'. ובמה בנין דחיובא על בנין ליהודי שמא קדישא בפומא בלכא ובנפשא ולא תקשרא כולא כשלחובא דאתקשרא בטפסא (פי' כשלחבת הקשורה בנחלת) ובההוא יחודא דעביר גרים לאתפייסא מלכא במטרונותא ואודע ליי למלכא רחימותא דיליה לגבי עכ"ל. ובפ' תרומה ד' קל"ג ע"ב ז"ל בשעתא דקא מיחדי ישראל יחודא דרזא דשמע ישראל ברעותא שלים כדון נפיק מנו סתימא דעלמי' עלאה חד נהירו וההוא נהירו בטש גו בוצינא דקרדוניתא ואחפלג לע' נהורין ואנון ע' להמיין ע' אנפין דאילנא דחיי כדון ההוא אלנא מליק ריחין ובוסמין וכל אלני דגנתא דעדן כלהו מליקי ריחין ומשכתן למאריהון דהא כדון אחתקנת מטרונותא כו' עכ"ל. ובדף קל"ט ע"ב ז"ל בשעתא דישאל קא מיחדי יחודא בהאי קרא ברזא דכ"ה אתוון דאנון שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ובשכמל"ו דאנון כ"ד אתוון ליכוין כל חד בהו כו' כדון אחפתחו תרעין וחשיב קב"ה לההוא בנין כאלו קיים אורייתא כלא דאיהי אתי' במי"ט פנים בכלא ועל דא אצטרך לכוונה לבא ורעותא בכ"ה ובכ"ד ולסלקא לון ברעותא דלכא למי"ט תרעין דקאמרן כו' זכאה חולקי' מאן דיתכוין בהו דודאי כללא איהו דכל אורייתא דעילא ותתא דא איהו רזא דאדם שלימא בדכר ונוקבא ורזא דכל מהימנותא עכ"ל. ויקרא פסוק היחוד בקול רם כמבואר בש"ע גם בזה"ד' ע"ז ע"ב. וקודם התחלת ק"ש יחשוב במחשבתו קבלת קיום מי'ע זו של ק"ש ויחשב במחשבתו בזה הלשון הריני רוצה לקיים מי'ע של ק"ש דשחרית או של ערבי' שצונו ווצרי' וכוראי יחיש ע"כ. ויאמר חמיר קודם שיתחיל פסוק שמע ישראל ג' תבות אל מלך נאמן להשלמת רמיח תיבות של ק"ש כי אם כשאדם רוצה לקרות ק"ש כתקונה בכוונה עצומה בלתי אפשרי לסיים בתמידות בשוה עם הש"צ שיוכל לכוין לג' תבות שאומר השי"ח ה' אלהיכם אמת. והשלמת הרמיח תבות דק"ש בג' תבות אלו אל מלך נאמן מרומז ג"כ בתקונים תיקון י' ד' כ"ו ע"א. וצריך האדם לשום כל עוצם כחו ביחוד זה דהיינו שיאמר הפסוק שמע ובשכמל"ו בכל עוצם כחו ואיבריו ומותו. וז"ל הזה"ק פ' ואחנן ד' רס"ג ע"א בר"מ שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. פקודא דא ליחדא שמי' דקב"ה בכל יומא דהא כמה דמיחדי שמא דקב"ה לתתא הכי אתיחד שמי' לעילא אשתכח קב"ה יחידאי עילא ותתא. מאן דמיחד שמי' דקב"ה ישויו לבי' ורעותי' בההוא יחודא דקאמרן ויחבר כל שייפוי (פי' איבריו) בההיא יחודא בההוא רעותא למהו כלהו אחד כמה דשויו כל שייפוי ברזא דחד הכי לעילא מחבר כל שייפין עלאין בההוא יחודא למהו כלא חד. בשעתא דאתי בנין ליחדא שמא דקב"ה כל חילוי שמי' כלהו קיימין. שורין שורין בגין לאתקנא ולאתכללא כלהו בההוא יחודא למהו כלל ברזא ביחודא חדא. כלהו מתקנן בתקוניהון כדקא יאות כו' כיון דאתיחדן שייפין כלהו ברזא חדא דיתודא חדא כדון אקרי קרבן שלים עכ"ל.

הנה אחיי ורעיי על יחוד זה נצטוינו אנחנו עם ישראל בתורחנו הקדושה ליחד ויצרנו ובוראנו ית"ש ויתעלה זכרו לעד תמיד בכל יום פעמים באהבה בפסוק שמע ישראל שיעקר מצות היחוד הוא בפסוק זה. ואף שלכאורה הי' נראה שיוצא האדם ידי חובתו של מצות היחוד בהכנת פי' המלות לבד שאומר בשפתיו שה' אלהינו הוא ה' אחד אך בודאי צריך שיקבל בלבו מה שמוציא בשפתיו כי עיקר מצות היחוד הוא בלב ובמחשבה כמו שמפורש במשנה למה קרמה שמע לזה' אם שמע כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה ואח"כ יקבל עליו עול מצות ואין קבלה אלא בלב כמו שיבא באורו בעז"ה בפרקים הבאים.

פרק חמישי

אתה הראתה לדעת בפרק שלפנינו שעיקר עבודת היחוד הוא בלב והמחשבה. מעתה הגיעה שעת הכיבוד בעז"ה לבאר איכות היחוד ככוונתה. הנה הכוונה הפשוטה של תבות שמע ישראל כתב אבודרה"ם זו"ל וזה הוא דרך ערות כאלו כל אחד אומר לחברו שמע שאני מאמין שה' אלהינו הוא יחיד בעולמו לכן תמצא ע' של שמע ודי' דאחד אותיות גדולים שהוא סי' ע"ד רמז לעדות. עכ"ל. ובהרד"ק ח"ד דף ס' ע"א זו"ל פתח ואמר האי קרא תינת בשעתא דאמרו בנין דיעקב לאבוהון או משה לישראל אבל השתא כלל עלמא אמרו שמע ישראל למאן ישראל אמרין אלא הא תנינא יעקב אבינו לא מת והקב"ה חתים ליי' גו כורמא יקרין' למהוי תדיר סהרא על בנו דקא מיחדי שמי' דקב"ה כדקחזי בכל יומא תרי זמנא וכד אנן מיחדין שמי' דקב"ה אמרי שמע ישראל הוי סהיד עלן דאנן מיחדי שמי' דקב"ה כדקא חזי בההיא שעתא נטלי ליי' ליעקב בארבע גופין פרשין לארבע סטרי עלמא ומלקי ליי' לקמי קדישא עלאה ומכרך ליי' בשבע ברכאן פתח ואמר זכאה איהו אבא דזרע דא אוליד בארעא זכאין אנן בנין דקא מעטרין לאבוהון הכי. כההי' שעתא כל אנן חילי דשמי' פתחי ואמרי כרוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ויעקב מתעטר בתלסר נהרי אפרסמונא דכיא וקאים תדיר כקרתא סקפא שור על בנו ולא שבק דינא תקיפא לשלמא עלייהו כו' עד כאן לשונו. ויש עוד כוונה בזה"ק שתבות ישראל קאי על הקב"ה שנקרא ישראל שבכמה שמות נקרא הבורא ית"ש ויתעלה הוי"ה ב"ה אדני אלהים צבאות ושאר שמות ונקרא גם כן ישראל שפירושו יש"ר א"ל והכוונה בשתי תבות שמוכרים שמע ישראל כאלו האדם מדבר לנוכח הקב"ה שמע אתה הקב"ה שנקראת ישראל שאני מאמין באמונה שלימה ואמתית שאתה הוא ה' אלהינו ואתה הוא ה' אחד ואף שבוה"ק כוונה זו עמוק עמוק מי ימצאנה אך אני לא באתי לגלות מסתורין רק לפרש תיבת ישראל ע"פ הזה"ק ע"ד פשוטו הנה יודע כמביא למעלה בשבח אותן שני החיבות שמע ישראל ג' פירושים והבחר יבחר ובלבד שיכוין לבו.

ועתה בעז"ה נבאר הר' תבות ה' אלהינו ה' אחד שבהם עיקר היחוד. הנה שורש היחוד הוא שני דברים הא' האמנה והב' הקבלה. האמנה הוא בשעה שיאמר האדם תבות ה' אלהינו ה' אחד יחאמת אמונה שלימה ואמתית שכן הוא באמת שה' אלהינו הוא ה' אחד יחיד ומיוחד. והקבלה הוא שיקבל על עצמו עול מלכות שמים בשלימות והוא קבלת עול מלכותו ואלהותו ואדנותו ית"ש ויתעלה עליו ועל בנו אחריו והיינו תיכף כשיסיים תיבת אחד יכוון במחשבתו בשמחה עצומה עד מאוד בכל עוצם כחו בזה"ל אני מאמין באמונה שלימה וברורה

ואסתית שאתה יחיד ומיוחד ושאתא בראת כל העולמות. עליונים ותחתונים לאין תכלית למספרם ושאתה ה' הוה ויהי ואני ממליך אותך ית'ש על כל אבר ואבר שלי לשמור ולעשות מצות תורתך הקדושה וגם אני ממליך אותך על בני ועל בני בני עד סוף כל הדורות שאצוה את בני ובני בני שיקבלו עליהם את עול מלכותך ואלהותך ואדנותך וגם אצוה להם שיצוו גם הם את בניהם ובניהם לבניהם עד דור אחרון שכולם יקבלו עול מלכותך ואלהותך ואדנותך עליהם ויזהר האדם מאוד בכוונה זו להמליך אותו ית'ש על כל אבר ואבר שלו כי גודל מעלת הובא בחקונים חיקון ע"ד קל"א ע"ב וז"ל בקצור חמשין תרעין אל"ן דבינה ובה מיחדין כ"ה כ"ה אחון תרין זמנין בכל יומא כו' ובכל אבר ואבר דאיהו נר דכל פקודא בעי בינ' לאמלא לקב"ה ולחקנא ל"י אתר דכ"א ונקי"א לשריא ל"י חסן ובגין דא צריך בינ' לבערא מני' מכל אבר ואבר כל מחשבין והרחורין בישין דמנופין דאנון קליפין כו'. ומאן דאמליך לקב"ה על כל אבר ואבר כאלו אמליך ל"י על כלא עמא ואנר דבינ' דאמליך ל"י על כל אבר ואבר לא אחיבה רשותא לגלאה דאל"ן אנון מעמי מצות דלא אחיבו לגלאה בגין דלא יהא בינ' עובר לקב"ה ע"מ לקבל פרס כו' עלייהו אתמר לאכול לשבעה ולמכסה עתיק מלין עתיקין דלא אתמסרו לגלאה עכ"ל. ודי הערה בזה. גם יזהר מאד ומאד בקבלת מלכותו ואלהותו עליו ועל זרעו דוקא ממש כמ"ש למעלה בנוסח של קבלת עמי' כי גודל מעלת קבלה זו מפורש בתורתנו הקדושה בפ' וירא בעת שהזכיר הכורא ית'ש ויתעלה גודל חבתו של אברהם אבינו באומרו כי ידעתי וגו' מכל צדקותיו אשר עשה לא תזכרנה כי אם צדקת ה' אשר עשה למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמו דרך ה' וגו' שהרי מפורש בתורה שקיים א"א כל התורה כדכתיב בפ' תולדות עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמור משמתי מצותי חקותי ותורתו וארו"ל בגמרא הק' קיים א"א כל התורה כולה אפי' ערוב תבשילין הנה כל מעשיו הטובים גם העשר נסיונות שנתנסה א"א ועמד ככולם לא הזכיר הכורא ית'ש כ"א. בזאת יתהלל למען אשר יצוה לזרעו אחריו שיקבלו עול מלכותו ואלהותו עליהם ועל זרעם כאשר קיים א"א ע"ה. ומזה יראה כל אדם בעין שכלו גודל מעלת קבלה זו. ובדואי מלתא דפשיטא הוא לכל משכיל שיעור מידות אהבתו ית'ש שכקבלה זו ניכר אהבת הכורא ית' ויתעלה בלב האדם יותר מכל קיום מצותיו ית'ש שבתורה הקדושה. ודי בזה למשכיל. ותיכף אחר שיגמור במחשבתו כוונה על מ"ש בשלימות כנ"ל יקבל על עצמו מסירת נפש במחשכה שהצנתי כסוף שער הראשון. ומסירת נפש בפסוק זה של היחוד חיוב על האדם כמבואר בזה"ק בהרבה מקומות וז"ל בפ' פקודי ד' רנ"ג ע"ב בהיכלא דא אית תרין סמני נחורין כו' ואל"ן קיימין לאשנחא על כל אנון דמיתרי יחודא דמאריהון ברחימו ומסרי נפשיהו עלי' ברחימו וסלקי ואסחירו לעילא עכ"ל בקצור. ובפ' בלק ד' קצ"ה ע"ב ז"ל לכתר לשואה גרמי' גו אנון דמסרי נפשיהו על קדושת שמי' והיינו ביחודא דשמע ישראל דכל מאן דשוי הכי רעותי' בהאי קרא אתחשב ל"י כאלו מסר נפשי' על קדושת שמי' עכ"ל וז"ל בפ' חיי שרה במדרש הנעלם דף קכ"ד ע"ב אמר ר' שלום בר מניומי אין לך כל צדיק וצדיק מאותם העוסקים בתורה שאין לו מאתים עולמות כסופין בשביל התורה הה"ד ומאתים על שמוסרים עצמן בכל יום כאלו נהרגו על קדושת שמו הנצחי בהאי פסוקא למסור נפשו על קדושת שמו מעלה עליו הכתוב כאלו נהרג בכל יום עליו הה"ד כי עליך הורגנו כל היום א"ר נחמן כל המוסר נפשו בהאי פסוקא נוחל ארבע מאות עולמות לעוה"ב עכ"ל. וז"ל פ' ואתחנן ד' רס"ו ע"ב

ש ע ר ה מ ז ר ח ר ב י ע י ע א

בקצור, דהשתא סלקא נפשי וחמית יקרא מאנון דמסרי גרמייהו על קרושה דמאריהון דהוו אעלין בתליסר נהרי דאפרסמונא דכיא וקב"ה משתקשע בהו כו' עכ"ל, הנה עינך רואות מגודל עוצונו נפלא השכר יעשה למחכה לו של מסירת נפש בפסוק היחוד גם מכל המאמרים האלו נשמע גודל החיוב למסור נפשו במחשבה בפסוק זה ובוודאי שארית ישראל לא יעשו זה ע"מ לקבל פרס הנזכר במאמרים הנ"ל כ"א מגודל אהבתו לית"ש וזכרו לעד כדי שיתקדש שמו הגדול בזה ככל העולמות וסוף הכבוד לבוא. ודי בזה. וזאת למודעי שאף שמשלשון זה"ק בכמה מקומות משמע שחיוב של מסירת נפש בפסוק זה דוקא בחיבת אחי' דבפ' משפטים ד' קי"ט ע"א ז"ל ומיוחד לקב"ה בכל יומא למהוי מיתחי' באחד כגוונא דשחימת בהמה בתריסר בריקות דסכין ובסכין דאנון אח"ד כו' עכ"ל גם בפ' צו ד' ל"ג ע"א ז"ל ככל יום ויום צריך ב"נ לאודרהא בחיובתא ולמסר רוחי' לגבי' דיפוק באחד כו' עכ"ל. ובהקדמת תקונים ד' י' ע"ב ז"ל בקיצור והאי איהו רחימוי דמארי' מאן דמסר נפשי' באחד כרחימוי דמארי' כו' עכ"ל הנה משמעות לשונם יורה שמסירת נפש יהיה בחיבת אחד דוקא, אך צריכין אנו לומר שכודאי אין הכוונה כזה שיאריך בהכרת התיבה דאחד עד שיכוין המסירת נפש כנ"ל כי מן הנסנע הוא ובלתי אפשרי שיאריך באות ח' דאחד כ"כ עד שיכוין פ"י המלה של אחד שפירושו שאתה יחיד ומיוחד ולצייר במחשבתו איזה מיתה של מסירת נפש כי לא תושלם הכרת המלה באות ח' אלא בהכרת אות א' כי כשאדם מתחיל הכרת אות ח' בקמ"ץ היינו ה' לא ירגיש הכרת ה' רק בהתחלת המכתא אך אח"כ כשיאריך יותר לא ירגיש כלל הכרת ח' רק ירגיש הכרת א' והחוש עם השכל תעיד ע"ז ונמצא שלא יסיים בחיבת אחד ה' רק יסיים א' וכאלו אמר אָחָאָד וכן משמע מפרשי' בגמרא דברכות ד' י"ג ע"ב אהא דחני' סומכוס אומר כל המאריך באחד מאריכין לו ימיו ושנותיו א"ר אחא בר יעקב ובר"ת א"ר אשי ובלבד שלא יחטוף בחי' עכ"ל הגמרא. וז"ל רש"י ובר"ת. ולא בחי' דכל כמה דאמר א"ה בלא דל"ת לא משתמע מידי ומה בצע בהארכתו אבל בר"ת יאריך ער כשיעור שיעשנו בלבו יחיד בשמים ובארץ ולארכע רוחותיה כדמפרש לקמן. ובלבד שלא יחטוף בחי' בשביל אריכות הדל"ת לא ימהר בקריאתה שלא יקראנה בחטף בלא פתח ואין זה כלום עכ"ל רש"י ז"ל. הרי מבואר בלשון רש"י ז"ל שלא יאריך באות ח"ת כלל שעיקר הארכה הוא באות דל"ת ולא באות ח"ת. אך בוודאי שכונת הזוהר למסר נפשו באחד רצונו לומר בהארכת כוונת חיבת אחד. ולכן צריך שתצא מפיו חיבת אחד מפורש היטיב במכתא ויכוין פ"י המלה של אחד שפירושו שאתה יחיד ומיוחד ולקבל עליו עול מלכות שמים כנ"ל ובגמרא מחשבתו יקבל על עצמו מסירות הנפש כנ"ל וכמו שאבאר בעז"ה למטה, אך בכדי להוציא גם דעת היש מפרשים שמכיא הטור ודעת הב"י יאריך קצת בחי' ועכ"ז יראה לזוהר שלא יחשוב שום כוונה בהכרת אות ח' כי דבר ברור הוא אם יכוין קצת כוונה בוודאי ע"י הארכה זו לא יאמר הכרת אות ח"ת אלא בהתחלת המכתא ואח"כ ע"י אריכות הכרתה קצת יסיים באות א' אָחָאָד כנ"ל. אך באות א' יוחר שלא יאריך בה כלל וז"ל הוה"ק פ' שלח לך ד' קס"ב ע"א מאן דפסק יתפסק מאן דפסק מ"ין דאורייתא על מ"ין בט"ין יתפסקון חיוהי מהאי עלמא ודינ"י קיימא כההוא עלמא מאן דקצר יתקצר מאן דקצר אמן ולא מאריך ב"י גו נייחא יתקצר מחיין דהאי עלמא מאן דקצר יתארך מאן דאמר אחד יצטרך לחטמא אל"ף ולקצרא קריאה דל"י ולא יעכב כהאי אות כלל ומאן דעביד דא יתארכון חייו עכ"ל. והנה

מבאמרי הזהר הקודמים משמע מלשונם שיקבל מסירת נפש בפסוק שמע ישראל, ע"כ זהו הדרך ישכון אור לצאת ידני שניהם שתיכף אחר אמירתו שמע ישראל ה' אלהינו ויכוין בכונה עצומה בשמחה עצומה שאתה הוא ה' אלהינו אזי יקבל עליו מסירת נפש בציור איוה מיתה ויכוין במסירת נפש זו שמוסר עצמו למיתה להראות קבלת אלהותו ית' עליו באהבה עצומה ואחר שיסיים השני תבות ה' אחד מפורש היטיב ויכוין פירושה היטיב שאתה יהי' ומיוחד כשמחה עצומה מאוד ויכוין כל הכוונות הנ"ל דהיינו חיוב האמנה האמתית וקבלת עול מלכות שמים עליו ועל זרעו אחריו כנ"ל יקבל עליו עוד מסירת נפש בציור של ג' מיתות האחרים. אך המסירת נפש יהי' בשמחה עצומה עד מאוד ויכוין שבמסירת נפש זו יתגדל ויתקדש שמו הגדול בכל העולמות וזהו דרך הנכון. ויזהר האדם בכל הכוונות של פסוק זה עם המסירת נפש בכל הד' ק"ש של יום כנ"ל ואף שבתחלת ההרגל בהם יהי' האדם מוכרח להאריך בזה במחשבתו כי כל ההתחלות קשות ועל ידי זה לא יוכל להגיע לתפלות י"ח להתפלל עם הצבור אין בכך כלום כי בודאי תפלת הצבור נדחה מפני זה. אבל אחר ההרגל בק"ש יכול האדם לכוין כל הכוונות הנ"ל עם המסירת נפש של כל הד' מיתות באהבה עצומה מאוד בשעה מועט, אך אחיי ורעיי דעת לנפשכם ינעם שקורם כלל הכוונות יזהר האדם מאוד כמה שמבואר בש"ע א"ח סי' ס"א סעיף י"ח וז"ל ידגיש וי של שמע ישראל שלא תכלע ושלא תראה אל"ף כו' ע"ש. והתחבולה לזה שיתן דעתו בהתחלת אמירת חיבה זו לנענע הלשון וישפיל אותו קצת לבין השניים או בוודאי יצא מפיו הברת אות היו"ד אך אם לא יתן דעתו לזה קרוב הדבר מאוד שיצא אות א' לסיבת התחלפות אותיות אהו"י והאל"ף לקלות מוצאה הגרונית קופצת בראש וזה ברור וע"כ יזהר מאוד מאוד בזה. גם יזהר מאד ליתן רווח להפריד בין שם הוי"ה ב"ה לשם אלהינו כי אם לא יתן פירוד ביניהם ויאמר שני תבות אלו בהבלעה אחת ה' אלהינו יחטוף היו"ד של השם אדני שהיא נח נראה לתיבת אלקיני שהתחלחח באל"ף ויאמר במכטא יאלהינו כאשר בא זה בארוכה לעיל כשער הכי' בפרק דקדוקי המלות. וגם שני תיבות ה' אחד אם לא יתן ריוח ופירוד ביניהם יחטוף היו"ד של השם אדני שהיא נח נראה לתיבות אחד ויקרא יאחד כנ"ל וכן איתא להדיא בטור סי' ס"א ז"ל כתב רב עמרם וצריך להפסיק בין תיבה לתיבה דענין ההוא דאנשי יריחו היו כורכין את שמע שלא ברצון חכמים מפורש בירושלמי שלא היו מפסיקין בין תיבה לתיבה עכ"ל הטור. ובפרט בד' דאחד צריך האדם להזהר מאוד להדגיש במכטא היטיב כי בכת ההרגשה בנקל להתחלף עם הט' במוצאו דמלג"ת מהלשון כידוע ואם לא יתן דעתו אל ההדגשה לא יאמר אָחד אלא אָחַט. ובסמוך בעו"ה אציג הטעות של כל הק"ש שיוכל אדם לטעות בהם. ואחר שיוזהר לומר התיבות של פסוק זה ככתוב יזהר ג"כ מאוד לומר התיבות בכל עוצם כוחו של מוחו ואבריו וירגיש בעצמו שלא נשאר בו כוח יותר ליתן באמירת תיבות אלו של היחוד כמ"ש במאמר הנ"ל דפ' זאתחנן ד' רס"ג ויחבר כל שייפויו בההוא יחודא כו' ובוה יעשה תקונים גדולים ונפלאים בעולמות העליונים הקדושים כמו שמבואר שם ג"כ כמה דשויו כל שייפויו ברוא דחד הכי לעילא מחבר כל שייפוין עלאין בההוא יחודא למהוי כלהו חד כו'. ודי בהערה זו. ומיר שיסיים הפסוק של שמע בכל הכוונות הנ"ל יאמר בלחש בשכמ"ל בכל עוצם כחו ג"כ ממש כמו בפסוק שמע ובשמחה עצומה עד מאוד על שיש לו מלך גדול כזה שלא תכוב מלכותו לעד ולעולמי עולמים כי ששה תבות אלו הם גם כן מעיקר היחוד כמבואר

כמאמר דפ' תרומה הנ"ל בשעתא דישאל קא מיחדי יחורא בהאי קרא כרוא דכ"ה אתון ובשכמ"ל דאנון כ"ד אתון ויכוין כל חד בהו בלהו אתון מתחברין כחדא ומליקין. גם במקומות רבים בזה"ק ובתקונים מלאים מזה. גם הפוסקים מ"ל כמו שצריך לחזור בפסוק שמע אם לא אמרו בכוונה כן צריך לחזור בתכות בשכמ"ל לכן יוהר האדם מאוד בכוונתם. ודי בהערה זו. ומעתה נבוא שיעוריו בתודע כוונת פסוקי ק"ש על סדרן כיד ה' הטובה עלי.

ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך. בה' תיבות אלו חיוב על האדם להכניס בלבו אהבה עזה ועצומה לאהבתו ית"ש ויתעלה ואהבה זו היא מ"ע עלינו עם קדוש מפסוק זה של ואהבת וגו'. ואם יתשל האדם בזה מלבד מה שבמל ומילק מעליו מ"ע זו של אהבת השם יתעלה הנה גם הוא דובר שקרים רחמנא לצ"ל. והתחבולה לזה הוא שיתעורר כל איבריו ומוחו עם שאר חושי כחו בכח עצום ולהכין עצמו לזה להכניס אהבה עצומה בלבו אזי כפי השתדלותו להראות בו עוצם כחו כן יתוסף בלבו התלהבת האהבה עזה יותר ויותר, ולהמשיל הענין הזה הוא במה שעינינו רואות באשה שנושקת בנה הקטן הנצמד בקירות לבכה מפאת אהבה העצומה החקועה בלבה אליו נושקת אותו בכל עוצם כחה ומשימת באהבת נשיקה זו כל כח מוחה ואבריה. כן הדבר הזה באהבת השם יתעלה ויתרוםם זכרו וז"ל הזה"ק פ' ואתחנן ד' רס"ז ע"א ואהבת. דבעי ב"ג לאתקשרא ב' ברחימותא. דכל פולחנא עלאה דבעי ב"ג למפלא לקב"ה דפלא ברחימו. דלית לך פולחנא כמו רחימותא דקב"ה. ר' אבא אמר הני כללא דאורייתא אינון בגין דעשר אמירן דאורייתא הכא אתכלילו והא אוקמוה חברי ות"ח לית לך מלה בחכיכותא קמי' קב"ה כמאן דרחים ל' כדקא יאות ומה הוא כמה דכתיב בכל לבבך כו' עכ"ל בקיצור. והנה איך לא יתלהב לב האדם להכניס בלבו אהבה עזה אל השם יתעלה בכל עוצם כחו כנ"ל ודי בהערה זו. ובכל נפשך כדרו"ל אפי' הוא נוסף את נפשך וע"כ שלא יהא דובר שקרים ח"ו צריך לקבל בזה על עצמו מסירות נפש כציור איזה מיתה מד' מיתות. ובכל מאדך כדרו"ל בכל ממונך וע"כ שלא יהא דובר שקרים יצייר במחשבתו שאומרים לו השתחוה לגלולים ואם לאו אנו נוטלים את ממונך ואומר להם קחו את ממוני ולא אכרע ולא אשתחוה ויצייר במחשבתו שנמלו את ממונו תיבה מלאה דגרי זהב והלכו להם ונשאר בערום ובחוסר כל מפני אהבת ה' יתעלה ויתרוםם.

זהו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך. כשמסיים על לבבך יחשוב בזה הלשון אני מקבל עלי להיות בתמירות על לבבי האהבה הנ"ל. ושנתם לבניך יקבל על עצמו במחשבתו מ"ע זו בזה הלשון אני מקבל עלי ללמוד עם בניי הורתך הקדושה וקשרתם לאות על ירך וגו' בשעת משמוש התפילין של יד ושל ראש בפסוק זה כמבואר בש"ע יכוין במחשבתו בזה"ל אלו התפילין לי אות שקבלתי עלי כל מה שאמרתו מפסוק שמע עד כאן.

וכתבתם על מוזות ביתך ובשעריך בפסוק זה יכוין במחשבתו בזה"ל אני מקבל מ"ע זו להיות על מוזות פתחי פרשה זו לאות על קבלת אלהותו ומלכותו עלי. וכל כוונות האלו יהיו על לבבו בשמחה עצומה מאוד. וז"ל בזה"ק פרשה תרומה דף קס"ז ע"ב תליסר פקודין הכא בימינא. ואהבת את ה' אלהיך הא חדא. בכל לבבך תרין. ובכל נפשך ג'. ובכל מאדך ד'. ושנתם לבניך ה'. ודברת במה הא שתא. בשבתך כביתך הא שבעה. ובכלתך בדרך הא תמינא. ובשכך הא תשעה. ובקומך הא עשרה. וקשרתם

יסוד ושורש העבודה

לאות על ירך הא חדרסר. והיו למטפת בין עיניך הא תריסר. וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך הא תריסר. עכ"ל. ואיך לא יהלהב לב האדם בקריאת כל התיבות של פרשה זו כי כמעט כל תיבה היא מצוה בפ"ע. ודי הערה בזה.

פרשת והיה אם שמע בתיבות לאהבה את ה' אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם יתעורר ג"כ בכל עוצם כוחו באהבת הבורא ית"ש ויתעלה כנ"ל בפרשה ראשונה בתיבת בכל לבבך.

ובכל נפשכם יקבל עליו מסירות נפש כנ"ל בתיבות ובכל נפשך. ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם יכוין במחשבתו בזה הלשון בקצור נמרץ בשמחה עצומה מאוד אני מקבל עלי עול מצותיו.

וקשרתם אותם לאות כו' בעת משמוש החפילין בפסוק זה יכוין ג"כ כנ"ל בפ' ראשונה. גם בפסוק ולמדתם אותם את בניכם. ובפסוק וכתבתם על מזוזות כו'. יכוין כנ"ל בפרשה הראשונה.

פרק ששי

פ' ויאמר כתב הש"ע יסתכל בציצית בשעה שאומר וראיתם אותו זכ"כ האר"י ז"ל. ומהר"ז בספרו שער הקדושה חושב זאת למ"ע מן התורה וכן פרש"י במנחות דף מ"ד ע"א אהא דאמר רב ששת כל שאין ציצית בכגדו עובר בחמשה עשה. וחושב רש"י ז"ל וראיתם אותו למ"ע אחת. וע"כ צריך האדם להסתכל בציצית ולכוין בהסתכלות זו לקיים מ"ע של וראיתם אתו. וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם בתיבות ועשיתם אותם יכוין במחשבתו בזה"ל אני מקבל עלי לעשות כל המצות שיש ביכולתי לעשות וקבלה זו יהי' קבלה אמיתית במחשבתו ובשמחה עצומה מאוד. ולא תתורו אחרי לבבכם יקבל על עצמו האזהרה שדרו"ל מפסוק זה אחרי לבבכם זו מינות שלא יפנה מחשבתו אחרי מינות ח"ו. ואחרי עיניכם ינשק הציצית וישימם על עינו האר"י ז"ל ויקבל על עצמו כדרו"ל ואחרי עיניכם זו עריות שלא יפנה מחשבתו בעריות ח"ו. אשר אתם זונים אחריהם דרו"ל זו עבודת גלולים ויקבל על עצמו שלא יפנה מחשבתו אחרי עבודת גלולים ח"ו. ועשיתם את כל מצותי. יכוין מ"ע דזכרון שבת ששקולה ככל המצות האר"י ז"ל. אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. בכאן יתן האדם הודאה גדולה ועצומה להשם יתעלה בשמחה רבה ועצומה במחשבתו בזה"ל אני נוהן לך ית' שבח והודאה גדולה ע"ז שהוצאתנו מארץ מצרים. ומ"ע זו של זכירת יצ"מ הזהיר הבורא ית' אותנו שלא נשכח מלבנו כל ימי חיננו במ"ש למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך. וכוודאי כוונת הבורא ית' בצווי מ"ע זו זכרון תמידית דווקא ככדי שישים האדם אל לבו תמיד גודל הניסים והנפלאות והאותות והמופתים היוצאים חוץ מגדר הטבע שעשה עמנו בהוציאנו ממצרים ואשר לו הכח והממשלה בעליונים ובתחתונים וצונו להיות על לבנו המיד קבלת אלהותו ואדרתו ומלכותו בשמחה עצומה ולשמור מצותיו כל הימים וליטע בלבנו אהבתו ויראתו מגודל טובו העודפת עלינו בהוציאנו ממצרים כמו שפרש"י בחומש ע"פ אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מכית עכרים כדאי היא ההוצאה שתהיו משעבדים לי. וכן בפ' שמיני בפסוק כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים פרש"י ע"ם שתקבלו מצותי העליתי אתכם וכן בפ' אמור בפסוק המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם כאלהים פרש"י ע"ם כן. וכן בפ' זו של ציצית בפסוק אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי

ש ע ר : המ ז ר ח ר ב י ע י ע ה

אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים פרש"י ע"מ כן פדתי אתכם שתקבלו עליכם גזירותי. ועוד כמה פסוקים המורים ע"ז. גם מכל התרי"ג מצותיו הקדושים לא קבע עלינו הכורא ית' כמ"ע להרשימם אות תמיד בפועל על ידינו ובין עינינו רק הפרשיות של יציאת מצרים שהם קדש והי' כי יביאך ופרשת של קבלת אלהותו ית"ש ויתעלה זכרו לעד ופרשת קבלת עול מצותיו שהם שמע והיה אם שמעו שדי פרשיות אלו הם פרשיות תפילין הרי אנו רואין שעיקר קבלת אלהותו ית"ש ויתעלה ועול מצותיו עלינו הוא ע"י זכרון י"מ. ומה גם כשישים האדם בתמידות אל לבו האותות והמופתים והנפלאות של י"מ כנ"ל יבא האדם בזה אל עוצם היראה והאהבה להכורא ית"ש מפאת גודל אלהותו בגבורותיו ונפלאותיו אשר הראה אותנו אלהים בי"מ כנ"ל. אך בשביל שלא יבא האדם לידי שכחה כמ"ע זו קבעה לנו אנשי כנסת הגדולה להזכיר ככ"מ שמסדר האדם שבחיו של מקום ב"ה וב"ש דהיינו בכל יום בשירת הים וכפ' ציציית ובכרכות ק"ש שלאחריה כאמת ויציב ובאמת ואמונה וכתפלת שבת כנשמת ממצרים גאלתנו כו' ובכל תפלת י"ט באהה בחרתנו ובנוסח הקידוש של שבת וי"ט ובכרכת המזון ואז כשיזכיר האדם ענינה כפה בכל הענינים הנ"ל יתן אל לבו גודל אלהותו ית"ש ויתעלה בגבורותיו ונפלאותיו כנ"ל ויתן ע"ז הודאה ושבח עצום בלבו ובמחשבתו להכורא ית"ש ויתעלה וזה ברור שתחוב של השבח והודאה להכורא ית"ש ויתעלה על גודל הטובה שעשה עמנו ביציאת מצרים חובה על כל אדם מישראל ליתן הודאה בשביל עצמו כאלו יצא הוא ממצרים ולא בשביל הדור ההוא בלבד שמחויב כל אדם לצייר במחשבתו שהכורא ית' ויתעלה הוציא ממש אותו ואת אשתו ובניו ממצרים כנזכר בהגדה פסח בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו כו' ואלו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובניו ובנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים. עתה אחיי ורעי אהובי נפשי איך לא יבוש האדם ופניו לא יחורו בעת הזכירו ענין י"מ ככ"מ שהוא מוזכר ולא יתן שום שבח והודאה בלבו ובמחשבתו בשמחה עצומה להכורא ית"ש ויתעלה על זה ויאמר רק המלות והתיבות בפיו ובשפתיו לבד כמצות אנשים מלומדה ועליו נאמר בפיו ובשפתיו כבודני וגו' או לאותו בוש או לאותו כל"מ לכן יזהר האדם מאוד ומאוד בזה ודי בהערה זו, וכשיסיים התיבות להיות לכם לאלהים יקבל על עצמו כשמתה עצומה מאוד אלהותו ית' שמו ויתעלה בזה"ל במחשבתו אני מקבל עלי מלכותך ואלהותך ועל זרעי וראוי גם כן לקבל על עצמו מיד מסירת נפש באיזה ציור מיתה להראות אמיתת קבלתו ואח"י יסיים תיבות אני ה' אלהיכם אמת בשמחה עצומה עד מאד בקבלת אלהותו יתברך ויתעלה עליו כנ"ל.

פרק שביעי

אמרתי אעלה כתאמר לבית יעקב אלו האנשים כערכי לפנות לפניהם דרך כבושה וסלולה ברקדוקי התנועות. שם יהלכון בתיבות ובתנועות ולהרים המכשול מדרך עמי בכל שלש אלה הפרשיות של ק"ש כמ"ש לעיל בשער ג' פ"ב ומקומו מוזכר לו ג"כ התיבות בש"ע כגון תיבות שמע ישראל והיו שזוהר עשה לתיבה לדקדק בו שלא יאמר אֲשַׁרְאֵל. וְהָאֵל עי"ש בכדי שיה' סוכן לפני האדם ויקח מן המוכן לפניו למשמרת בלבו. ומקודם אעתיק מאמר אי מזה"ק וי"ל הוזה"ק בזה"ח דיע ע"א אי"ר פרחיה האלהים כד אסתכלנא בההוא תלונא קריב ההוא ממנא וענא"ל שמי' די ממנא בתרעא דבסטר דרום

א"ל קום בקיומך וחמי האי חלון דלית רשו לאעלא תמן ולא למחמי ב"י בר אנון דלעאן ק"ש כדקא יאות דכל אנון דלעאן ק"ש כדקא יאות שתין ממנין אעלין קמ"י ומכתירין ל"י בכתירין קדישין ואמרין ל"י דא הוא כתר א דפלוגי דלעא בק"ש כדקא יאות שאילנא ל"י ואמרית מארי קריאת שמע כדקא יאות מאי היא אמר ל"י אי חסיד רזא עלאה איהו הכא בק"ש אית בה ארכע פרשוון. פרשה קרבאה דיהודא דאיהו יתודא בתריסר תיבין ביהודא עלאה (פ"י הפסוק שמע) ושית תיבין ביהודא אחרא (פ"י בשכ"מ"ו) פרשה תנינא כו' א"ל אי חסידא תא חמי יקר דאנון דמיהדין שמא קדישא כדקא יאות ולעאן ק"ש כגוונא דא. אעילנא בחד היכלא ובההוא היכלא הוו שמי"ה היכלין כתושבן יומא שתא אברהם יצחק ויעקב שליטין בההוא היכלא ואדה"ר כגווייהו וחמינא כמה חבירי נשמתן מתלבשין ברקימו דאילנא דחיי וכמה גוויין דיקרא עלאה ועיילין גו היכלא ויפ"א"ל רב ממנא דאור' בהרייהו פתחו ואמרו אתעטרי קרישי עלמא (פ"י האבות) הא בניכון קדישן דקא מיחדי שמא קדישא ומכוונה ברעותא דפרשיין דק"ש ואדה"ר קא חמינא דמשתדל בנו. ובשעתא דאעלת ק"ש דקרי ב"י מליקת בקדמיתא להאי היכלא וארח בה אדה"ר אי חסיד אית א' מק"ש לא מקבל ל"ה דהא חסר בנינא דאדם דאנון רמ"ח באנון תיבין דחוזר ש"צ ואי אשכח יתה כדקא יאות מקבל ל"ה ונמלין ל"ה אברהם יצחק ויעקב מני' ונשקין ל"ה מאן חמי חדוה מאן חמי ערכובי ככל אנון צדיקיא דבנינא דעדן דקא אתיין בההוא חדוה. ובשעתא דיתא לההוא עלמא (פ"י אדם זה שקרא ק"ש כתקונה בלי חסרון אות א') מאן יחמי חדוה דל"י דאותבין ל"י אכהן לגבייהו תרי זמנא כיומא וככל יומא נחית עלי' מלא מריש' דמלכ' ובההוא מלא ידעי ואכלין מיכלא די מלאכי עלאי אכלין וידעי מה דהוה ומה דיהוי ומה דזמין למהוי עד זמנא דקביה יוקים לגופו דמריהן בהאי עלמא ויוקים לון קביה בכנינה מתתקנא קדקא יאות כו' זכאה חולקי' דמאן דאמר לון ככל יומא ברעותא דלכא. עכ"ל.

אחיי ורעי אהובי נפשי איך ראוי לאדם לישב בדד ולירדם כי נמל בלבו לזכור ימים מקדם שנות עולמים הלך הלך לו כמה וכמה ק"ש שקרא עד הנה שנדחו מסחיצתם ולא נתקבלו מפאת שלא היו נזהר לדקדק באותיותיו ותיבותיה של ק"ש כמבואר בזה"ק הנ"ל אי חסיד אית א' מק"ש לא מקבל ל"ה כו' בשומו על לבו ככה הלך ילך ובכה הרבה בכה תסמר שערות בשרו מרוב היגון והאנח' וע"כ לתועל' אנשים כערכי ערכתי מערכה מול מערכה. את זה לעומת זה כל הטעות הנמצאים בסבטא התיבות של ק"ש התיבה הישרה והנכוחה. ואחריו מקול הקריאה בהרגל לשון שאינה של זהורית משרכת דרכה בכרי לזכות את הרכים שתו לכם יכירו וידעו האמת והטעות היא הפוכה והאדם ידע להזהר ויכונו שפתיו להיות בוחר באהבת האמת מוזלתו ודי בהערה הערוכה. ומאת אלהיו וגואלו ישא ברכה. וזה החלי בעזר אלי. צורי וגם גואלי.

אֵל מְלֹךְ יִשְׂרָאֵל	יְמִן
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל	אֶשְׂרָאֵל
ה' אֱלֹהֵינוּ	אֲדַנְּי אֱלֹהֵינוּ
ה' אֶחָד	אֲדַנְּי יְחָד אֶחָד

וְעַמָּה	בשכמליו ועד
וְאַהֲבָתָהּ	וְאַהֲבָתָהּ
אֶת מִדְּנֵי יְאֻלְהֵיֶיהָ	אֶת ה' אֱלֹהֵיהָ
בְּכָל־לִבָּהּ לְבַבָּהּ	בְּכָל לִבָּהּ

וכתב הרד"ק בחלק הדקדוק מה שאמרו רבותינו שצריך ליתן ריוח בין הדבקים כגון בְּכָל לִבָּבְכֶם. בְּכָל לִבָּבָהּ לא אמרו להפסיק שלא ליתן מקף בין שני הצדדים כאשר הוא אלא אע"פ שנקראים במקף יתן ריוח והבדלה ביניהם בלשון שירטה כי שני צדדים קרא כי הנה בְּכָל־הוא נקוד בקמ"ץ מפני חמקף ואם יקראו אותו בלא מקף יהי' נקוד בחולם בְּכָל־זוה לא ארז"ל להחליף התנועות אשר נתנו למשה כמיני עכ"ל. וק"ל דבריו וע"כ יוהר בזה מאוד. ונחזור לראשונות לכאר התיבות שעדיין עלינו חובת ביאור.

וּפְּכָל גְּבֻשָׁךְ	וּבְכָל נַפְשָׁךְ
וּפְּכָל	וּבְכָל מְאֻדָּךְ
וְאֵהוּ	וְהָיוּ
הַדְּבָרִי מְאֻלָּה	הַדְּבָרִים הָאֻלָּה
אֲשֶׁר רָנִכִי	אֲשֶׁר אָנֹכִי
מִצֻּדָּךְ	מִצֻּדָּךְ
הָיוּ מִלִּבָּבָהּ	הָיוּ עַל לִבָּבָהּ
בְּשִׁפְתָּהּ	בְּשִׁפְתָּהּ
וּפְּלִבָּתָהּ	וּבְלִבָּתָהּ
	בְּדַרְכֵי הַבַּיִת רַחֵם
וּפְּשִׁבָּהּ וּפְּקוּמָהּ	וּבְשִׁבָּהּ וּבְקוּמָהּ
לְאוֹמֵל	לְאוֹת עַל
וְהָאֵו	וְהָיוּ
בִּי גִיגִיָּה	בִּינֵי עֵינָיֶהּ
וּבְחִבָּתָהּ מֵל	וּבְחִבָּתָם עַל
וּבְשִׁרְיָהּ	וּבְשִׁעְרֵיהָ

פרשת והיה

יָם	וְהָיָה אִם
אֲשֶׁר רָנְכִי	אֲשֶׁר אֲנִכִי
מִצְוַתְּךָ מִיּוֹם	מִצְוָה אֲתַכֶּם הַיּוֹם
וּז' ה' ש"ע סי' ס"א סמ"ו צריך להפסיק בין היום ע"ל לבבך ובין היום לאהבה שלא יחא נראה היום ולא למחר עכ"ל.	
אֲתַדְנֶנּוּ יְאֱלֹהֵיכֶם	אֵת ה' יְאֱלֹהֵיכֶם
וּלְבַדּוֹ כָּבֹל כַּפְּכֶם	וּלְעַבְדּוֹ כָּבֹל לְכַבְּכֶם
וּפְקֹל	וּכְבֹּל
מִטְרַדְצֶכֶם	מִטֹּר אֲרִצְכֶם
דְּנָה	דְּנָה הַנּוֹן כַּסְגּוֹל
וְאֶצְרָה	וְיֶצְרָה
וְנַחַת יִשָּׁב שָׂדֶךְ	וְנַחַתִּי עֲשֹׁב בְּשָׂדֶךְ
וְשַׁבְעַת	וְשַׁבְעַת הַבַּיִת בַּמִּצֵּן
פְּנֵי פִתְּהָ	פֶּן יִפְתְּהָ
לְכַבְּכֶם	לְכַבְּכֶם
וְעַבְדְּתָם מְלֵהֵי מַחֲרִים	וְעַבְדְּתֶם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְחַרְפֵּנִי	וְחָרָה אֵת ה'
וְעַצְרֵם מִשָּׁמַיִם	וְעַצֵּר אֵת הַשָּׁמַיִם
וְלֹא אֵהָ	וְלֹא יִהְיֶה
תַּתְּנֶנּוּ	תַּתֵּן אֵת
וְאֶבְרַתְּ מִחֶרֶד	וְאֶבְרַתֶּם מִחֶרֶד
מִעַלְצַמְכָּה	מִעַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה
אֲשֶׁר בְּרַנִּי	אֲשֶׁר ה'
וְשִׁמְתָּ מַת	וְשִׁמְתֶם אֵת
דְּבַרִּי יַגֵּל עַלְכֶּם	דְּבַרִּי אֱלֹהֵי עַל לְכַבְּכֶם
וְקִשְׂרֵת מַתָּם	וְקִשְׂרֵתֶם אֶתֶם

לְאוּ תִלְוּכֶם וְהָאֵו	לְאוֹת עַל יְדֵכֶם וְהָיוּ
בְּיַגְנִיכֶם	בֵּן עֵינֵיכֶם
וְלַמִּדָּת מִתּוֹ מֵת	וְלַמִּדְוָתֶם אִתְּם אֵת
בְּשִׁפְתֵיךָ	בְּשִׁבְתֵיךָ
וּפְלִבְתֵיךָ	וּבְלִבְתֵיךָ
בְּדַבְּרֵךָ	בְּדַבְּרֵךָ (הַבֵּית רַפָּה)
וּפְשָׁבְבֵיךָ וּפְקוּמֵיךָ	וּבְשָׁבְבֵיךָ וּבְקוּמֵיךָ
וּבְתַפְתֵּי מַל	וּבְתַבְתֵּם עַל
וּבְשִׁרְיָהּ: לְמַגְרָבוֹ	וּבְשִׁשְׁרֵיהֶם: לְמַעַן יִרְבּוּ
בְּגִיבֵי מַלְאָכֶיךָ	בְּגִיבֵי עַל הָאֲדָמָה
הַשָּׁמַיִם מַלְאָכֶיךָ	הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ

פרשת ויאמר

וַיֹּאמֶר בְּדָבָר יְל	וַיֹּאמֶר ה' אֵל
בְּבִרְיָל	בְּבִרְ אֵל
בְּנֵי אִשְׂרָאֵל	בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר תְּלִיָּהֶם	וַיֹּאמֶרְתֶּם אֲלֵיהֶם
צִיָּצַת מַל	צִיָּצַת עַל
	בְּנֵיכֶם הַבֵּית רַפָּה
צִיָּצַת סַבְּנֵי פְתִיל	צִיָּצַת הַבְּנֵי פְתִיל
וּרְאִיתֶם מַתּוֹ	וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם מֵת	וּזְכַרְתֶּם אֵת
מִצְוֵי מִדְּבָרֵי	מִצְוֹת ה'
וַעֲשִׂיתֶם מִתְּחִלָּה	וַעֲשִׂיתֶם אִתְּם
לְבַבְכֶם	לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי יַגְנֵיכֶם	וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר בְּתוֹכָם	אֲשֶׁר אִתְּם
וּנְיָ מִחֲרֵיהֶם	וּנְיָ אֲחֲרֵיהֶם

למען

למן

תזקרו וז"ל הש"ע צריך להתזו הזיין של תזכרו ולא לשחמק תשקרו או תשקרו והיו כעבדים המשמשין כו' וכן צריך להתזו זיין של וזכרתם עכ"ל.

ועשיתם את

ועשיתם את

וייתם

והייתם

אני ידני ילהיכם

אני ה' אלהיכם

אשר הוצאתי

אשר הוצאתי

הוצאת יתכם

הוצאתי אתכם

אתכם מארץ

אתכם מארץ

ליות

להיות

לאלהי מני ידני ילהיכם ממת ויצוב

לאלהים אני ה' אלהיכם אמת

עד הנה עזרנו רחמי הכורא ית"ש ויתעלה להציג ציוני הטעות של תיבות ק"ש מפאת מהירות המכטא והעדר ההרגש וההשגחה ועתה איש הנלכב וירא אלהים סוד מרע בינה להקיש על שאר החפלה ובקשה וברכת המזון וברכת הנהנין ובקריאת שמות הפרשה בכל ערב שבת קדש אל תכה"ל על פיך ולבך אל ימהר להוציא דבר לפני האלהים שלא כדקדוק מבלי תת ריוח בין הדבקים כי האלהים בשמים לא יקבל אותה וידחו ממחיצתם ע"כ יהיו דבריך במתון גדול ובוהירות היותר עצום. ודי בהערה זו. ברכת אמת ויצוב, אחי ורעי אם יעלה על לבך רואה ואוזן שומעת דברי הזה"ק גדול מעלות שני התיבות אמת ויצוב ואיך הם מרומזים ברום עולמות עליונים הקדושי' מעצמך תקנה עוצם הזהירות לאומרם ככוונה עצומה ובמתון ולא יאמר אותם במהירות ובכה"ל וז"ל ז"ח ד' ל"ה ע"א כיון דמטי ליוצר אור דאיהו שירותא דצלותא דמיושב כו' ואומר כלם אהובים כלם כרורים כלם גבורים לכתה אהבה רבה לסלק ולאתקשרא בימינו ויחודא דשמע ואנון פרשין וכדין אמרי מקטרת סוד לבתר אמת ויצוב דאיהו ולבונה כיון דאמר אמת אמאי ויצוב דאיהו תרגום ומה אצטרכא הכא אלא ודאי כל אמת כו' ויצוב כו' ואצטרך לאתדבקא בתרווייהו ובגין דפ' ציצית רוא כו' סיד אנן אמרי תרווייהו אמת ויצוב אי הכי כו' מאי תרגום אלא בגין כו' עכ"ל בקיצור נמרץ עד כאן. ומי שחלק לו ה' בכינה יתכונן האדם גדול החקון של שני תיבות אלו אמת ויצוב ודי הערה בזה. וקיים וישר ונאמן כו' הרבה הזה עלינו לעולם ועד ז"ל אכודרה"ם הדבר הזה עלינו לעולם ועד כלומר הדבר הזה שזכרנו בק"ש (פי' עול מ"ש ועול מצות) הוא אמת ויצוב ונכון כו'. והתו' פרשו פירש אחר ועיין בכ"י וראוי לאדם לשמוח בתיבת אלו שמחה עצומה על אלהותו ומלכותו ית' ויתעלה עלינו. וביחוד בתיבות ושוב וישר הרבה הזה עלינו לע"ו ישמח שמחה עצומה במחשבתו על שלא יזוב אלקותו ית"ש מעלינו לעולם ולעולמי עולמים, וביחוד באומר אמת אלקי עולם מלכנו צור יעקב מנן ישענו כו'. ומלכותו ואמונתו לעד קיימת ישמח שמחה עצומה כנ"ל. אמת שאתה הוא ה' כו'. אחי ורעי שבת עצום זה צריך אדם לומר במתון גדול ולקבל

עליו אלקותו ית"ש ויתעלה בשמחה עצומה כתיבות אמת שאתה הוא ה' אלקינו ואלקי אבותינו, וקבלת מלכותו ית"ש כתיבות מלכנו מלך אבותינו וליתן לו שבח והודאה עצומה במחשבתו כתיבות גואלנו גואל אבותינו כו' פודנו ומצילנו מעולם שטח על שהוא ית"ש פודה ומציל אותנו בתמידות. אין אלקים זולתך ראוי לקבל ע"ע מסירת נפש בציוור איזה מיתה להראות אמיתת לבבו בהאמנת יהודו ית"ש ויתעלה שאין אלקים זולתו.

על דבר אמת כמספרם כמשפטם מאמת ויציב עד עזרת ומעזרה ולהלן וגודל מעלתם הובא בזה"ק וז"ל פ' ויקהל ד' רי"ז ע"א וע"ל דא אית לאדכרא בההוא גאולה אמת אמת אמת אמת ד' זימנין עד עזרת אבותינו דדא הוא עזרת ומסוך לישראל כלהו ומסתן ולהלאה ד' זימנין אחרנין אמת אמת אמת אמת להוי ד' גאולות אלין בקומא תקיף כחותמא תקיף דגושפנקא דמלכא כו' עכ"ל, והוא כנוסחת הספרדים שאומרים גם מעזרת ולהלן ד' פעמים אמת. אמת אשרי איש שישמע כו' אמת אתה הוא אדון כו' אמת אתה הוא ראשון כו' אמת ממצרים גאלתנו כו', וכן הוא בקצת נוסחי סידורי האשכנזים. אשרי איש שישמע למצותיך כו', ראוי לאדם שיחפץ במחשבתו להשם יתעלה שיחוק לבבו ג"כ לעבודתו ית"ש ויקבל ע"ע לשמור תורתו ומצותיו הקדושים, ומבלעדיך אין לנו מלך ראוי לקבל ע"ע מלכות שמים כמסירת נפש בציוור איזה מיתה בשמחה עצומה עד מאד להראות אמיתת לבבו באהבת מלכותו ית' עליו. ממצרים גאלתנו ה' אלקינו מקומו מוזכר לו בקיש כלל כוונת י"ם בכ"ם ודי בזה. וים סוף בקעת צריך האדם לכיון בכאן כוונה פרטית וליתן להשם יתעלה שבח והודאה עצומה במחשבתו על גבורותיו ונפלאותיו שהראה לנו בים סוף. עוזר דלים, כתב האריי ז"ל שיכוין האדם על השכינה הקדושה שיעזור לה השם יתעלה שתצא מהגלות כביכול ויעשה האדם פה עצמו גם כן עני עם השכינה הקדושה, לכן ראוי לאדם להתפלל במחשבותיו תפילה עצומה כתיבות אלו על השכינה הקדושה הנ"ל שתצא ביב מהגלות וראוי לקבל על עצמו נסירות נפש על זה. מי כמותך באלים כו' כבר בא זכרונו לטובה בשירת הים כוונתו בזה. צור ישראל תפלה קצרה זו יאמר אדם בשברון לב וככוונה עצומה מאד. בא"י גאל ישראל יזהר האדם בחתימת ברכה זו ליתן במחשבתו הודאה עצומה בשמחה עצומה להשם יתעלה ע"ז שנאלנו וגואל אותנו תמיד. כי לאיזה ענין נקרא ברכה שפירושו שמברך להכווין ויתעלה אם יאמר תיבות הברכה בפיו ובשפתיו לבד כמצות אנשים מלומדה ולא יכוין כלל במחשבתו הודאה ושבח ודי בזה. עד כה דברנו מתקוני התפלות בעולם הבריאה בעזיה.